

20 – Maandag 6 Mei 2019

En zo is het alweer maandag en is het nog maar 3 nachtjes slapen tot ik opgenomen word. Het wordt ook wel tijd nu. Naarmate de datum dichterbij komt, groeien de zenuwen en merk ik dat mijn gedrag verandert. Die zenuwen zijn niet voor de operatie, maar wel voor de periode daarna.

Ik heb er geen probleem mee om een hele dag op de bank te hangen en een beetje te “Netflixen” ofzo. Ik ben daar zelfs heeeeeeel goed in. Het verplicht in bed liggen, is echter een ander verhaal. De eerste paar dagen zal het geen probleem zijn, want dan zal ik me waarschijnlijk niet zo lekker voelen en zal de morfine rijkelijk vloeien.

Zodra ik me iets beter ga voelen, gaat de ellende waarschijnlijk beginnen en zal ik me gaan irriteren aan alles en iedereen om me heen doordat ik geen kant op kan.

Dit terwijl ik eigenlijk van geluk mag spreken. In het nieuwe Erasmus MC ben ik van alle gemakken voorzien. Ik krijg een

mooie eigen kamer met een eigen badkamer, televisie, internet en een tablet, dus ben van alle gemakken voorzien. De laptop gaat natuurlijk ook mee, zodat ik verder aan dit dagboek kan werken zodra ik daar weer in staat toe ben.

Hoe lang het gaat duren voor ik weer een beetje mobiel zal zijn, is nog een vraag. Aan de andere kant ken ik mezelf goed genoeg om te weten dat na die fase, het zeiken om naar huis te gaan zal beginnen, en zodra ik naar huis mag, het volgende punt zich zal aanmelden.

Er is mij al verteld dat praten, drinken en eten een moeilijk verhaal zal gaan worden. Dat zal dus de volgende strijd worden. Hele gesprekken voeren zal niet meer lukken ben ik bang, maar ik ga keihard mijn best doen om er toch enkele woorden uit te krijgen en minimaal een slokje te drinken. Eten zal een moeilijker verhaal worden, maar ook die strijd ga ik aan. Ik bedenk me wel opeens dat de vraag of het wel goedkomt, ondanks de zorgen van de artsen is vervangen door de vraag wanneer het goedkomt.